

„Miután mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint....”

Mária és József mindent az előírások szerint tettek. Nem voltak forradalmárok. Amikor az összeírást elrendelték, elindultak. Nem írtak kérelmet, hogy Mária állapotára való tekintettel ne kelljen nekik utazni. Születése után 8 nap elteltével körülmetélték a gyermeket, majd 6 hetes sem volt, amikor felvitték Jeruzsálembe a templomba, s ott bemutatták az Úr törvénye által előírt áldozatot.

Én hogyan állok a törvényekkel?

Kinek a törvényeit, rendelkezéseit tartom tiszteletben? Az Istenét? Az államét? Az egyházét?

A munkahelyemét? Saját magamét?

Ha véték a törvények ellen, miért? Indokunk van egy csomó:

- Nekem ne parancsolgassanak mások!
- Én jobban tudom, mi a jó, s mi a rossz!
- Mindenki ezt csinálja!
- Úgysem veszik észre!
- Csak a gyávák, megalkuvók, birkalelkűek engedelmessé válnak, én egy gondolkodó, önálló ember vagyok!

Közben pedig arról feledkezünk el / nem hisszük el, hogy Isten szereti az embereket.

Nem csak úgy általában, hanem mindenkit, egyenként; engem, téged. A törvényeit nem ellenünk hozta, hanem hogy nekünk jobb legyen. Mikor gyermekem kicsi volt, nem gonoszságból mondtam neki, hogy ne fogja meg a forró kályhát. Nem korlátozni akartam a világról szerzett ismereteit, hanem a fájdalomtól akartam megkímélni. Ha csak az „alaptörvényt”, a tízparancsolatot nézzük, mennyi szenvedést okoz ennek megszegése!

Elhiszem, hogy Isten úgy szeret engem, mint egy jó szülő? Nem úgy viszonyulok-e, hozzá, mint egy kamasz, aki nem érti meg, hogy miért kell a megbeszélte időre hazaérni?

Milyen történések, traumák akadályozzák, hogy megbízzak Istenben?

Kovács Jolán, Budapest